

Pelerinaj de la Roma

Marturia fostului preot romano-catolic

Bartolomew F. Brewer

Milioane de catolici sunt romano-catolici doar cu numele, fie pentru că în mediul lor toată lumea este catolică, fie pentru că sunt prea leneși sau inerti ca să iasă oficial din Biserica Romano-catolică.

Familia noastră era însă catolică din convingere. Noi înțelegeam și practicam învățăturile religiei noastre. Noi credeam că Biserica noastră este „singura Biserica adevărată” fondată de Iesus Cristos. Din această cauză, acceptam fără discuție tot ceea ce ne învățau preoții noștri. În zilele acelea dinainte de Conciliul de la Vatican II, convingerea fiecărui catolic era că „în afara Bisericii Romano-catolice nu există salvare”. Aceasta ne dădea un sentiment de siguranță pentru faptul că eram pe calea cea bună, ocrotiți în brațele „Sfintei Mame Biserica”.

Când încă nu împlinisem zece ani, tatăl meu a murit. De atunci, mama a luat parte zilnic la liturghie, nelipsind nici măcar o singură zi în peste douăzeci și patru de ani. Familia noastră spunea în fiecare seară rugăciunile (mătăniile). Eram îndemnați să luăm parte regulat la împărtășanie. Pe lângă învățătura primită acasă, toată pregătirea noastră școlară era marcată de romano-catolicism. Monseniorul Hubert Cartwright și ceilalți preoți din parohia noastră, Catedrala Sfinților Petru și Paul din Philadelphia, Pennsylvania, obișnuiau să spună că familia noastră era mai catolică decât papa.

Prin urmare, nu este de mirare că, pe măsură ce mă apropiam de vârsta studiilor la facultate, mă simțeam chemat să mă pregătesc ca să devin preot romano-catolic. De fapt, nu voiam să devin doar preot de parohie, ci m-am hotărât să intru în ordinul Carmeliților Desculți, unul dintre cele mai stricte și mai străvechi ordine călugărești.

Motivat de iubire

Din prima zi pe care ani petrecut-o la Holy Hill, Wisconsin, am iubit viața religioasă de acolo, și această iubire a fost motivația de care aveam nevoie pentru a parcurge toate materiile, între care latina și altele erau deosebit de dificile. Dedicarea și sacrificiul de sine de care dădeau dovadă preoții care predau în acea școală ne reaminteau neîncetat că se merita să facem orice sacrificiu necesar pentru a ne atinge obiectivul ordinării ca preot.

Pregătirea pe care am primit-o a fost temeinică: patru ani de seminar, doi ani ca novice, trei ani de studiu al filozofiei și patru ani de studiu al teologiei (aceștia din urmă după ordinare). Practicam cu fidelitate diferite mortificări ale corpului (asceză) și celelalte reguli mănăstirești și nu m-am îndoit nici măcar o singură dată de vocația mea sau de vreun lucru care îmi fusese predat la școală. Când am depus jurămintele de sărăcie, castitate și supunere, lucrul acesta însemna pentru mine un angajament de-o viață față de Dumnezeu. Pentru mine, vocea Bisericii era vocea lui Dumnezeu.

Un alt Cristos

Am fost ordonat preot romano-catolic în „Domul Concepției Imaculate a Mariei” din Washington, D. C., a șaptea catedrală ca mărime din lume. Când episcopul John M.

McNamara și-a pus mâinile pe capul meu și a citat cuvintele din Psalmul 110:4: „*Ești preot pentru totdeauna după sistemul [rânduiala] lui Melchisedec*“, am fost copleșit de convingerea că eram acum un mediator între Dumnezeu și oameni.

Ungerea și legarea mâinilor mele cu niște bucăți speciale de stofă însemna că ele erau de acum consacrate pentru a transforma pâinea și vinul în carnea și sângele real ale lui Iesus Cristos, pentru a perpetua sacrificiul de la Golgota prin liturghie (mesă) și pentru a acorda grație salvatoare prin celelalte sacramente romano-catolice: botezul, confirmarea, spovedania, căsătoria, maslul.

Se spune că, la ordinare, un preot romano-catolic primește un semn de neșters: are parte de o înlocuire sau substituie nesfârșită a personalității sale cu cea a lui Cristos, astfel încât el să-și poată exercita îndatoririle preoțești ca un „alt Cristos“ sau în locul lui Cristos. Această convingere era atât de profundă, că oamenii pur și simplu îngenuncheau și sărutau mâinile care tocmai fuseseră consacrate.

După ce am terminat ultimul an de teologie, care era în principal o pregătire finală pentru slujba de predicare și pentru cea de ascultare a spovedaniei (care implică acordarea absoluțiunii sau iertării păcatelor), mi s-a împlinit dorința exprimată de multă vreme de a lucra ca preot misionar în Filipine.

O nouă libertate în viața de misionar

Schimbarea de la viața monastică foarte ordonată la simplitatea și libertatea unei vieți de misionar s-a dovedit a fi o provocare pentru care nu fusesem pregătit. Îmi plăcea să călătoresc spre cele peste optzeci de *barrios* (cătune) primitive care țineau de parohia noastră și îndrăgeam și orele de religie pe care le țineam la Școala Carmelită din orașelul nostru. Până atunci, viața mea se petrecuse aproape exclusiv printre bărbați. Acum, mă desfătam să privesc fetele în timp ce chicoteau și flirtau cu băieții. Totuși, după o vreme, atenția mi-a fost atrasă de una dintre cele mai silitoare eleve, care mi-a captivat total interesul. Această fată era mult mai matură decât era normal la vârsta ei, din cauza responsabilităților care îi reveniseră după moartea mamei ei. Era drăguță și răspundea sfioasă când puteam fura câteva clipe după ora de religie ca să discutăm singuri. Aceasta era o aventură nouă, și în scurtă vreme am interpretat că ceea ce simțeam unul pentru altul era dragoste.

Nu este ceva surprinzător că episcopul a aflat curând despre lucrul acesta, deși locuia la mulți kilometri depărtare. El m-a trimis imediat înapoi în Statele Unite, înainte de a se înfiripa o relație serioasă. Această măsură disciplinară a fost aspră pentru amândoi, dar viața a mers totuși mai departe.

După aventura și libertatea din Filipine nu mai aveam nicio motivație să mă întorc la viața de mănăstire, astfel că părintele arhiepiscop mi-a dat permisiunea să lucrez ca paroh carmelit în Arizona. Îmi plăceau responsabilitățile care îmi reveneau în parohia aceea, dar următoarea în care am fost trimis nu mi-a adus atâta împlinire. Curând am primit o dispensă de la Roma, astfel încât am putut să părăsesc Ordinul Carmeliților și să lucrez ca preot într-o parohie. În timp ce aveam grijă de o parohie mare în San Diego, California, am cerut și mi s-a dat permisiunea de a intra în Marina Statelor Unite ca preot militar. Noile obiective, noul rang și diversele călătorii m-au ajutat să scap de ceea ce devenise treptat în parohie o viață sterilă plină de ritualism și sacramentalism.

Viața mea religioasă s-a îmbogățit rapid de îndată ce m-am asociat cu preoții necatolici. Pentru prima dată nu mai trăiam într-un mediu exclusiv romano-catolic. În atmosfera aceea ecumenică m-am schimbat treptat tot mai mult. Apoi, pe măsură ce Vatican II a deschis ferestrele tradiției rigide, lăsând să intre aer proaspăt, am respirat adânc și înviorat. Schimbarea sosise. Unii doreau ca ea să fie radicală, alții doreau doar puțină modernizare.

Îndoială în privința autorității Bisericii Romano-catolice

Mulți oameni n-au mai găsit în credința romano-catolică răspunsuri îndestulătoare la problemele obișnuite ale vieții moderne. Mulți s-au simțit înstrăinați și neînțeleși. Lucrul acesta era valabil în special pentru preoți. Ca urmare a tuturor schimbărilor, poziția de preot își pierdea strălucirea. Pregătirea necesară pentru a deveni preot nu mai era considerată cu mult superioară celei a unui simplu enoriaș. Un preot nu mai avea un nivel cultural cu mult mai ridicat decât majoritatea enoriașilor lui. Mult mai mulți preoți decât doreau să recunoască treceau printr-o criză de identitate, lucru valabil chiar și pentru preoții militari.

La început am fost scandalizat când mi-am dat seama că unii dintre preoții militari romano-catolici își dădeau întâlnire cu femei. I-am ascultat interesat pe cei care discutau fățiș despre natura nepractică a celibatului forțat. Curând am avut și eu curajul să contest dreptul autorităților Bisericii noastre de a persista în păstrarea unor asemenea tradiții, mai ales când legea celibatului era sursa atâtor probleme morale la preoți. Pentru prima dată în viață am pus la îndoială autoritatea religiei mele, nu din cauza mândriei intelectuale, ci din motive de conștiință.

În timpul studiilor pentru a deveni preoți am fost bine informați în privința străvechii tradiții care îl obligă pe preotul catolic la celibat. Știam bine că acei puțini cărora Vaticanul le dădea permisiunea de a se căsători nu mai aveau voie să funcționeze ca preoți. Dar vremurile se schimbau. La Conciliul [al doilea] de la Vatican s-au pus multe întrebări pe care nimeni n-ar fi îndrăznit mai înainte să le exprime. Mulți erau de părere că preoții căsătoriți ca la protestanți ar avea o mai mare sensibilitate și înțelegere în chestiuni matri-moniale și familiale. Oriunde s-ar fi întâlnit preoții, era ceva normal să discute despre asemenea lucruri; la fel se întâmpla când colegii preoți mă vizitau în apartamentul pe care îl împărțeam cu mama mea în afara bazei militare.

Mama nu era timidă și lua parte la discuțiile noastre. Era o persoană inteligentă și bine informată, și eu puneam mult preț pe părerile ei. Îmi aduc aminte cât de înspăimântată era de faptul că în școlile romano-catolice se preda evoluționismul și că Roma era în dialog cu comuniștii. Ea era de multă vreme tulburată din cauza unor contradicții pe care le observase între principiile afirmate în Scriptură și lipsa de principii a multor conducători ai Bisericii noastre. Cu mulți ani înainte, Monseniorul Cartwright o consolase pe mama cu faptul că, deși Biserica noastră se confruntă cu multe probleme, totuși Iesus a promis că „*porțile iadului n-o vor învinge*“.

Mama mea a avut dintotdeauna un respect deosebit față de Biblie. Deși o citise cu fidelitate de-a lungul anilor, acum a început s-o studieze plină de zel. În timp ce observam cum deveneau tot mai liberali colegii mei, mama se îndrepta în altă direcție. Pentru mine era o enigmă. În timp ce alții discutau despre oportunitatea unei destinderi și lăsări mai libere a tradițiilor și ritualurilor, mama își exprima dorința ca Biblia să

ocupe un loc tot mai central în Biserică, ca Biserica să dea tot mai multă atenție aspectelor spirituale ale vieții și să pună un accent tot mai mare pe Iesus și pe o relație personală cu El.

Punerea la îndoială a dogmelor romano-catolice

La început n-am înțeles, dar am observat treptat o schimbare minunată la mama. Influența ei m-a ajutat să-mi dau seama de importanța Bibliei în stabilirea a ceea ce credem. Adesea discutam subiecte ca primatul lui Petru, infailibilitatea papală, preoția, botezul sugarilor, spovedania, liturghia, purgatoriul, concepția imaculată a Mariei și înălțarea la cer a Mariei. Cu timpul am realizat nu numai că aceste învățături nu sunt în Biblie, ci și că ele sunt de fapt contrare învățaturii clare a Scripturii. În final am îndrăznit să am convingeri personale. Nu aveam nicio îndoială în minte în privința concepției biblice vizând aceste subiecte, dar mă întrebam ce efecte vor avea toate acestea asupra vieții mele de preot.

Credeam cu adevărat că Dumnezeu mă chemase să-L servesc. Dar acum mă confruntam cu un conflict etic. Ce să fac? Da, existau preoți care nu credeau toate dogmele romano-catolice. Da, existau preoți care aveau în secret soții și familii. Da, puteam rămâne preot militar romano-catolic și continua să lucrez ca atare fără să-mi exprim cu voce tare obiecțiile. Puteam continua să-mi primesc salariul și să mă bucur de privilegiile rangului militar. Puteam continua să primesc pensia de ajutor pentru mama mea. Aveam multe motive, atât profesionale, cât și financiare, pentru a rămâne, dar a face așa ceva ar fi însemnat atât ipocrizie, cât și lipsă de etică. Încă din tinerețe mă străduisem totdeauna să fiu corect, și așa am ales să fac și acum.

Ruperea legăturilor cu romano-catolicismul

Deși episcopul meu îmi dăduse recent aprobarea ca să rămân în cadrul militar încă douăzeci de ani, după numai patru mi-am dat demisia. Cu toată liniștea și simplitatea, mama și cu mine ne-am mutat în apropierea fratelui meu, Paul, care trăia împreună cu soția lui în regiunea San Francisco Bay. Cu puțin timp înainte de a ne muta, mama a rupt legăturile cu romano-catolicismul prin aceea că s-a botezat într-o biserică adventistă de ziua a șaptea. Știam că studia Biblia împreună cu cineva din această biserică, dar ea nu mi-a spus despre botez până nu m-am decis să părăsesc preoția.

Decizia de a pleca n-a fost deloc ușoară. Pretenția Romei că nu există niciun motiv obiectiv pentru a părăsi „singura Biserică adevărată“ trebuia să fie examinată cu grijă. Catolicii tradiționali m-ar fi înfierat încă pe vremea aceea ca un „preot-iudă“ care trebuie condamnat, excomunicat și evitat. Da, erau multe dificultăți implicate în părăsirea siguranței turmei romano-catolice, dar am descoperit că Iesus nu ne lasă niciodată „în pană“.

Autoritatea Bibliei

După ce am scuturat praful romano-catolic de pe picioare, m-am confruntat cu o chestiune foarte importantă: Unde se află autoritatea finală? Printr-un proces de eliminare, am ajuns treptat la concluzia că Biblia este singura autoritate care nu poate fi clătinată. Multe sisteme, printre care cel romano-catolic, au încercat fără succes să-i submineze suficiența, eficiența, perfecțiunea, ba chiar și faptul că a fost scrisă de bărbați sfinți ai lui Dumnezeu, mânați de Spiritul Sfânt. „*În vechime, profeția n-a venit*

prin voia omului, ci oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit mânați de Spiritul Sfânt“ (2.Petru 1:21). O, ce zi fericită va fi aceea când toți cei care cheamă Numele lui Iesus Cristos vor înțelege că Biblia e singura sursă de autoritate și că nu se schimbă. Ea este cea mai înaltă autoritate din cauza identificării totale cu Autorul ci care nu Se schimbă, Dumnezeu. Poate că motivul pentru care mulți privesc Biblia ca fiind insuficientă e faptul că n-au studiat-o cu de-amănuntul. Notițele luate în timpul celor treisprezece ani de studiu regulat în Ordinul Carmeliților arată că aveam numai 12 ore de predare a Bibliei pe semestru! Chiar și numai lucrul acesta este o dovadă că Scriptura nu constituie baza învățaturii romano-catolice.

Decizie prematură de a deveni membrul unei biserici

După ce am părăsit Biserica Romano-catolică am vrut să studiez Biblia. După ce am cercetat câte va din Bisericile protestante am constatat cu tristețe că pentru ele adevărul biblic era mai puțin important decât apropierea ecu-menică de Roma. Pentru un fost catolic care caută adevărul, varietatea de Biserici poate fi descurajatoare și chiar periculoasă.

Prietenii adventiști ai mamei vorbeau cu mult entuziasm despre credința lor, și iubirea pe care o aveau față de Scriptură a trezit și în mine dorința de a studia Biblia. Aceasta a avut ca efect o decizie oarecum prematură privind trecerea la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Pastorul care m-a botezat a intervenit la Comunitatea din California de Sud ca să mă trimită la Universitatea Andrews pentru a studia Biblia timp de un an.

În timp ce mă pregăteam pentru acest an de studii am întâlnit-o pe Ruth. Cam de vreun an speram și mă rugasem să găsesc o soție, și când Ruth ne-a vizitat pentru prima dată biserica, am știut că ea îmi va fi tovarășa de viață. Ne-am căsătorit cu puțin timp înainte de a pleca la seminar. Ea se convertise la adventism și, ca toți ceilalți, presupusese că sunt un creștin adevărat din cauză că intenționez să urmez o școală biblică.

Născut din Spirit

Când Ruth și-a dat seama că nu vorbisem niciodată despre „nașterea mea din nou“, m-a întrebat într-o zi: „Bart, când ai devenit creștin?“ Răspunsul meu incredibil a fost: „Eu m-am născut creștin“. În discuțiile care au urmat, ea a încercat să mă facă să înțeleg că omul, fiind mort în păcat, trebuie la un moment dat să se nască din nou în sens spiritual și să se încreadă numai în Cristos care să-l salveze de urmările păcatului. Când am răspuns spunând că eu crezusem dintotdeauna în Dumnezeu, ea a citat pasajul din Iacob 2:19: „*Tu crezi că există un singur Dumnezeu, și bine faci. Dar și demonii cred, și se înfioară*“.

Prin aceste conversații și prin citirea Epistolelor către Romani, Galateni și Evrei, am înțeles în cele din urmă că mă bizuiam pe propria mea dreptitudine și pe eforturile mele religioase și nu pe sacrificiul complet și suficient al lui Iesus Cristos. Religia romano-catolică nu mă învățase niciodată că propria noastră dreptitudine este carnală și nu poate fi acceptată de Dumnezeu, nici că e nevoie să ne încredem numai în dreptitudinea care ne e atribuită de El, adică faptul că suntem considerați dreți, conformi standardului Său divin. El a făcut deja tot ce este nevoie să fie făcut pentru salvarea credinciosului. Apoi, într-o zi, în timpul meditației de dimineață, Spiritul Sfânt m-a convins de nevoia de a mă pocăi și de a primi „darul“ lui Dumnezeu.

În timpul tuturor acelor ani de viață monahală mă bizuisem pe faptul că sacramentele Bisericii Romano-catolice îmi dau grație, mă salvează. Dar, acum, prin grația divină, m-am născut din nou din punct de vedere spiritual, am fost salvat. Neștiind nimic despre dreptitudinea lui Dumnezeu, ca evreii din timpul apostolului Paul, am încercat să-mi creez propria mea dreptitudine, opunându-mă astfel dreptitudinii lui Dumnezeu (Romani 10:2-3).

Unii denaturează evanghelia lui Cristos

Am fost ordonat predicator adventist, dar nu mult după aceea am auzit un vorbitor zicând în timpul unei conferințe că scrierile lui Ellen G. White (o co-fondatoare a adventismului) sunt la fel de inspirate ca și Evangheliile. Lucrul acesta m-a tulburat atât de mult, încât n-am mai putut rămâne predicator adventist. Mai târziu, Ruth și cu mine am fost influențați o vreme de Mișcarea carismatică, dar am părăsit-o, din cauza implicării ecumenice. Acum suntem membrii unei biserici baptiste fundamentaliste.

Misiune printre romano-catolici

După multă rugăciune m-am decis să mă reîntorc la San Diego, unde servisem odată ca preot într-o parohie. Conștient fiind că mulți catolici fuseseră nedumeriți și deziluzionați din cauza Conciliului de la Vatican II, am simțit călăuzirea lui Dumnezeu pentru începerea unei lucrări care să-i ajute în trecerea de la Biserica Romano-catolică la biserici evanghelice. În felul acesta a fost fondată societatea *Mission to Catholics International* (Misiunea internațională printre catolici), care a distribuit de atunci milioane de tractate, cărți și casete audio și video care expuneau contradicțiile dintre romano-catolicism și Biblie și prezentau salvarea biblică. Toți cei care vor să contribuie cu fonduri pentru această lucrare și doresc să cunoască amănunte pot să ceară Buletinul informativ lunar. Domnul a făcut în așa fel, încât să dispunem și de un timp oarecare pentru transmiterea la radio și TV a unor programe, și ne bucurăm că autobiografia mea *Pilgrimage from Rome* (Pelerinaj de la Roma) a fost publicată și are ecouri favorabile atât în limba engleză, cât și în cea spaniolă. Am organizat evanghelizări și am dus literatură în multe țări, iar cinci zile pe săptămână primim comenzi pentru cartea mea în biroul de acasă din San Diego și expediem pe poștă cărțile comandate.

Evanghelizările ne țin foarte ocupați, deoarece călătorim în toată SUA, precum și în alte țări. O școală pentru evanghelizarea catolicilor oferă cursuri intensive de pregătire timp de o săptămână sau mai mult pentru pastori și lideri ce doresc să se specializeze ca să influențeze eficient prin bisericile lor comunitatea romano-catolicilor. Misionarii și foștii romano-catolici, mai ales foștii preoți și călugărițe, sunt invitați să ia parte la cursuri, astfel încât să fie pregătiți ca să lucreze în biserici fidele Bibliei.

În lucrarea noastră misionară am ajuns la convingerea că procedezi fără iubire atunci când ascunzi adevărul de cei care trăiesc în întuneric. Roma-nocatolicii au nevoie să fie provocați ca să mediteze la ceea ce cred și să studieze Biblia, comparându-și religia cu adevărul Scripturii. Numai atunci pot experimenta libertatea și lumina adevărului lui Dumnezeu. „Și voi veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi“ (Ioan 8:32).

Bartholomew Brewer s-a născut în Statele Unite ale Americii și tot acolo și-a trăit cea de-a doua naștere, și anume renașterea biblică. În 1973 a fondat împreună cu soția sa societatea misionară *Mission to Catholics International* (P.O. Box 19280, San Diego, CA 92119). El predică evanghelia și în Europa și Filipine. Pe Internet se găsesc multe materiale cu și de el. Adresa lui de e-mail este: bart@mtc.org

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

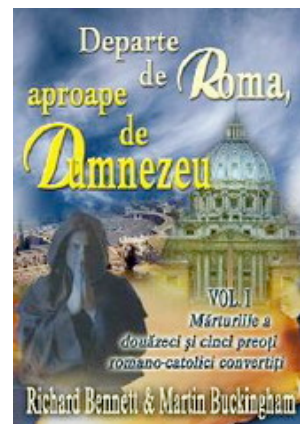
Aceasta marturie este preluata din cartea
De parte de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum I
Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. I

Format A5

188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE
str. Podului nr. 8
Fagaras/BV, 505200
ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV
Hochstrasse 180
CH-8330 Pfäffikon ZH
ELVEȚIA

kontakt@clkv.ch

www.clkv.ch